

ATAMOS?

Documento colaborativo para continuo contigo.

Deixamos a vide en mans da sorte ou atamos as pólas e rediriximos as ramificacións?

É o momento de descanso para a vide pero de atar para a viticultora e o viticultor.

Como mestras e mestres que nos movemos cara a unha escola máis democrática, crítica, activa, motivadora, solidaria, ... atamos?

Estamos a vivir unha crise profunda en todos os sentidos. Unha situación descoñecida para toda a sociedade na que cada persoa achega o seu gran de area para paliar, na medida do posible, as consecuencias. Dende o ámbito educativo traballamos, cada día, co obxectivo de acurtar e facer máis cálida a distancia física que hoxe nos separa da infancia e das familias. Esforzámonos para poder continuar co noso labor docente sendo conscientes de que esta crise é unha oportunidade para reflexionar sobre o feito de que a nosa profesión non pode ser substituída por unha pantalla, porque educar require de presenza, educar non é transmitir coñecementos. Ademais, moitas mestras e mestres uníronse a distintas iniciativas para desenvolver unha labor solidaria. Grazas.

Cada persoa está a vivir o seu proceso individual porque ninguén é inmune a esta circunstancia. A infancia tampouco pero, onde queda o seu sentir?

Durante o tempo que levamos de confinamento é probable que todas e todos pasásemos por distintas emocións, cada persoa nun momento concreto, entre outras, medo, preocupación e ansiedade que se pode concretar en diferentes manifestacións como, por exemplo, a ansiedade por “como e canto facer” para acompañar da mellor forma posible. Ás veces, ante un estado de alerta actuamos de maneira impulsiva sen pensar que podemos quedarnos a escasos metros da saída. É unha reacción comprensible pero, aos poucos, comezamos a ser conscientes de que estamos ante unha carreira de fondo na que dosificar é necesario. Adoita dicirse que o “aquí e agora” é o importante. Entendemos, pois, que o importante, agora e durante este proceso, é acompañar para sobrevivir, porque a supervivencia é unha das funcións primordiais do noso cerebro.

Como acompañar ás familias neste proceso de supervivencia? Como respectar os procesos de vida? É o currículo o que ten que marcar agora o noso paso? Cales son as prioridades? Como garantimos a igualdade de oportunidades? Como atendemos á diversidade? Neste momento, todos os procesos de ensino adaptanse ás necesidades da infancia?

É unha oportunidade para levar a cabo unha reflexión que derive en transformar aspectos da escola que, claramente, vemos que non están a ser útiles na sociedade actual.

Por iso, convidámosvos a ir un pouco máis aló.

DESPOIS QUE?

Navegamos nun mar de incerteza. Descoñecemos o futuro próximo pero é importante reflexionar as distintas posibilidades para non deixar en mans da improvisación o acompañamento á infancia. Por iso, consideramos necesario unirnos para seguir traballando en prol dunha educación de calidade, para reflexionar, continuar co proceso de cambio iniciado e prepararnos para posibles escenarios futuros. Cando remate o confinamento é probable que salgamos das nosas casas en modo supervivencia. Isto quere dicir que moi dificilmente o noso cerebro estará preparado para aprender. Sabémolo cientificamente falando. Estará preparado para ensinar?

Como preparamos o terceiro trimestre? Como organizamos o regreso á escola? Teñen cabida novos contidos? Ten sentido unha avaliación despois do confinamento? Ao rematar o curso, reflexionaremos para seguir transformando a escola?

Abordemos, pois, o agora dende a calma e comecemos a reflexionar sobre o futuro próximo.

Mestras e mestres que traballamos en prol dunha escola pública de calidade, que nos movemos cara a unha escola máis democrática, crítica, activa, motivadora, solidaria...

Deixamos a vide en mans da sorte ou atamos as pólas e rediriximos as ramificacións?

Dende Mudare convidámosvos a atar en equipo. Como?

Elaborando un documento colaborativo que recolla as aportacións de mestras e mestres de toda Galicia. Para colaborar só tes que adicar 10 ou 15 minutos, aproximadamente, a cubrir un pequeno formulario, de maneira anónima, 10 ou 15 minutos que poden redirixir as pólas cara a escola que queremos.

Intentaremos que a nosa voz sexa escoitada, non coa intención de establecer un xuízo ou unha crítica destrutiva senón coa intención de construír, sempre, dende a comprensión e o respecto.

Unirnos é importante.

Atas?

Ánimo!

Poderás atopar o formulario en mudare.org